

Danielin kirja – numero kahdeksankymmentäkahdeksan

Väärän myöhäissateen paljastaminen: profeetallinen matka syyskuun 11. päivästä 2001 alkaen

Jeff Pippenger
2024-02-21

Koettelemusprosessi, joka alkaa enkelin laskeutuessa alas, kuvataan koetuksella siitä, otetaanko kirja enkelin kädestä ja syödäänkö se. Ne, jotka päättivät syödä sanoman, olivat silloin määrättyt kohtaamaan pettymyksen, jossa se ryhmä, joka kieltäytyi syömästä, jätettiin jälkeen. Se pieni kirja, joka oli syötävä, edusti sanoman ”tiedon lisääntymistä”, joka oli ensimmäisen kerran avattu sineteistään ”lopun aikana” joko vuonna 1798 tai 1989, ja joka myöhemmin muotoiltiin sanomaksi, joka saattaisi silloin elävän sukupolven vastuuseen lisääntyneen tiedon valosta. Kummassakin historiassa, kun islamia koskeva profetia oli täyttynyt, enkelin kädessä oleva syötävä sanoma joko vastaanotettiin tai hylättiin. Jos kirjan edustama sanoma hylätään, ne, jotka niin tekevät mutta silti pyrkivät ylläpitämään väitettä yhä olevansa Jumalan valittuja, joutuvat tuottamaan väärennetyn myöhäissateen sanoman.

Syyskuun 11. päivänä 2001 adventismin sukupolvien menneet kapinat tehtiin jälleen koetinkysymyksiksi. Habakukin kirjan toinen luku osoittaa väittelyn, joka tapahtuu siinä esitettynä profeetallisena historiana, ja joka on rinnakkainen profeetallinen linja kymmenen neitsyen vertaukselle. Kun vartija kysyi, mitä hänen tulisi vastata kymmenen neitsyen vertauksen historian kohdalla, häntä käskettiin ”kirjoita näky ja tee se selväksi tauluihin”. Milleriläisen historian vartijat tuottivat vuoden 1843 kartan vuonna 1842, ja sen tuottamisesta tuli tienviitta. Juuri Habakukin toisen luvun ”näky”, joka oli tehty selväksi tauluihin, oli se, jonka tuli puhua lopussa.

Pian 11. syyskuuta 2001 jälkeen ne, jotka tunnistivat kolmannen voihuudon islamin toiminnan, johdatettiin palaamaan Jeremian ”muinaisille poluille” ja vaeltamaan niillä. Nuo ”muinaiset polut” osoittivat, että Ilmestyskirjan kahdeksannen luvun kolmetoista jakeen kolme voihuutoa edustivat islamin profeetallista roolia. Välittömästi tämän jälkeen Future for America alkoi jäljentää Habakukin toisen luvun kahta karttaa juuri siinä samassa rinnakkaishistorian kohdassa, jossa milleriläisten keskuudessa nämä kaksi karttaa asetettiin esille tienviittana; tätä oli edustanut vuoden 1843 kartan laatiminen vuonna 1842.

Toukokuussa 1842 kutsuttiin koolle yleiskonferenssi Bostonissa, [Massachusettsissa]. Tämän kokouksen alussa veljet Charles Fitch ja Apollos Hale Haverhillistä esittivät Danielin ja Johanneksen kuvalliset profetiat, jotka he olivat maallanneet kankaalle profeetallisine lukuineen osoittaen niiden täyttymyksen. Veli Fitch sanoi selittäessään tauluaan konferenssin edessä, että tutkiessaan näitä profetioita hän oli ajatellut, että jos hän saisi laadituksi jotakin tässä esitetyn kaltaista, se yksinkertaistaisi aihetta ja tekisi sen helpommaksi hänen esittää kuulijakunnalle. Tässä oli enemmän valoa polullamme. Nämä veljet olivat tehneet sitä, mitä

Herra oli näyttänyt Habakukille hänen näyssään 2 468 vuotta aikaisemmin, sanoen: ”Kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin, että sen lukija voisi juosta. Sillä näky odottaa vielä määrääikaansa.” Habakuk 2:2.

”Jonkin keskustelun jälkeen asiasta päätettiin yksimielisesti, että tämänkaltaisia painettaisiin litografisesti kolmesataa kappaletta, mikä pian toteutettiin. Niitä kutsuttiin ”43:n kaavioiksi”. Tämä oli hyvin tärkeä konferenssi.” Joseph Batesin omaelämäkerta, 263.

”Toisen adventin julistajien ja lehtien yhtynyt todistus oli heidän seistessään ’alkuperäisellä uskolla’, että taulun julkaiseminen oli Habakuk 2:2, 3:n täyttymys. Jos taulu oli profetian kohde (ja ne, jotka sen kieltävät, hylkäävät alkuperäisen uskon), siitä seuraa, että 457 eKr. oli se vuosi, josta 2300 päivää oli laskettava. Oli välttämätöntä, että 1843 olisi ensimmäinen julkaistu ajankohta, jotta ’näky’ ’viipyisi’ eli jotta olisi viipymisen aika, jonka kuluessa neitsytjoukon tuli torkkua ja nukkua ajan suurta aiheutta koskevassa asiassa juuri ennen kuin heidät oli määrä herättää Keskiyön huudolla.” James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2.

”Nyt historiamme osoittaa, että oli satoja, jotka opettivat samoista kronologisista kaavioista kuin William Miller, kaikki samanleimaisia. Silloin sanoman ykseys ilmeni siinä, että kaikki keskittyi yhteen aiheeseen: Herran Jeesuksen tulemiseen tietyssä aikana, vuonna 1844.” Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Vuoden 1843 ja 1850 taulujen uusintapainaminen välittömästi syyskuun 11. päivän 2001 jälkeisessä historiassa oli yhtä lailla Habakukin toisen luvun täyttymys kuin vuoden 1843 taulun julkaiseminen vuonna 1842. Taulujen valmistaminen on osa Habakukin toisen luvun kertomusta, ja sen täytyi tapahtua. Syyskuun 11. päivänä 2001 vuoden 1863 kapina toistui jälleen niiden laodikealaisten adventistien keskuudessa, jotka kieltäytyivät palaamasta Jeremian ”vanhoille poluille”.

”Vihollinen pyrkii kääntämään veljiemme ja sisartemme mielet pois työstä valmistaa kansa kestämaan näinä viimeisinä päivinä. Hänen viekkaat päättelynsä on tarkoitettu johtamaan mielet pois tämän ajan vaaroista ja velvollisuuksista. He pitävät vähäarvoisena sitä valoa, jonka Kristus tuli taivaasta antamaan Johannekselle kansaansa varten. He opettavat, että juuri edessämme olevat tapahtumat eivät ole kyllin tärkeitä ansaitakseen erityistä huomiota. He tekevät tyhjäksi taivaallista alkuperää olevan totuuden ja riistävät Jumalan kansalta sen menneen kokemuksen antaen sille sen sijaan väärän tieteen. ’Näin sanoo Herra: Asettukaa teille teille ja katsokaa, ja kysykää muinaisia polkuja, missä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä.’ [Jeremiah 6:16.]

”Älköön kukaan pyrkikö repimään pois uskomme perustuksia — niitä perustuksia, jotka laskettiin työmme alussa sanan rukoilevan tutkimisen ja ilmoituksen kautta. Näille perustuksille olemme rakentaneet yli viidenkymmenen vuoden ajan. Ihmiset saattavat otaksua löytäneensä uuden tien, että he voivat laskea vahvemman perustuksen kuin se, joka on laskettu; mutta tämä on suuri petos. ’Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin mikä pantu on.’ [1 Corinthians 3:11.] Menneisyydessä monet ovat ryhtyneet rakentamaan uutta uskoa, vahvistamaan uusia periaatteita; mutta kuinka kauan heidän rakennuksensa kesti? Se sortui

pian, sillä sitä ei ollut perustettu Kalliolle.” Testimonies, osa 8, 296, 297.

Jeremia osoittaa, että vaeltaminen ”muinaisilla poluilla” on ”levon” löytämistä, ja lepo on ”myöhäissade”, joka alkoi, kun kansakunnat vihasuivat 11. syyskuuta 2001, jolloin New Yorkin suuret rakennukset sortuivat. Ne, jotka silloin söivät sanoman, tulivat Habakukin vartijoiksi, joiden tuli ”kirjoittaa näky ja tehdä se selväksi”. Jeremia osoittaa aivan samat vartijat ”levon” aikana, joka on ”myöhäissade”.

Näin sanoo Herra: Seisokaa teillä ja katsokaa, ja kysykää muinaisia polkuja, missä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin te löydätte levon sieluillenne. Mutta he sanoivat: Emme vaella sitä. Minä asetin myös vartijoita teidän ylitsenne, sanomaan: Kuunnelkaa pasuunan ääntä. Mutta he sanoivat: Emme kuuntele. Jeremia 6:16, 17.

Pasuna, jonka heidän tuli puhalttaa, on milleriläisen historian toisen voi-huudon kuudes pasuna, ja viimeisinä päivinä se on kolmannen voi-huudon seitsemäs pasuna. Habakukin vartijat, jotka ovat Jeremian vartijoita, puhaltavat varoitussanoman, joka vuoden 1888 kapinassa hylättiin. Kuudes pasuna, joka hylättiin vuonna 1888, oli sanoma Laodikealle.

”A. T. Jonesin ja E. J. Waggonerin meille antama sanoma on Jumalan sanoma Laodikean seurakunnalle, ja voi sitä, joka tunnustaa uskovansa totuuden, eikä kuitenkaan heijasta toisille Jumalan antamia säteitä.” The 1888 Materials, 1053.

Vuoden 1888 seitsemännen pasuunan sanoma julistettiin ensimmäisen kerran Laodikealle vuonna 1856, ja sitten laodikealainen sanoma asetettiin ”seitsemän ajan” lisääntyvän valon asiayhteyteen. Syyskuun 11. päivänä 2001 kutsu palata Jeremian muinaisille poluille ja vaeltaa niillä saadakseen myöhäissateen sanoman sisälsi seitsemännen pasuunan varoitussanoman, joka esitetään Laodikealle annettuna sanomana, sekä ”seitsemän aikaa”, joka on perustusten vertauskuva.

Profetian osoittama ”valhe”, joka synnyttää Paavalin kirjoituksissa kuvatus väkevän eksytyksen, asetettiin laodikealaisen adventismin kolmanteen sukupolveen vuonna 1931, kuusitoista vuotta profeetattaren kuoleman jälkeen. Tämä ”valhe”, joka saapui kolmanteen sukupolveen, sijoittuu profeetallisesti siihen ajanjaksoon, jota kuvataan ilmauksella ”naiset itkemässä Tammusia”, ja liittyy sen tähden väärään myöhäissateen sanomaan.

Yksityiskohdat siitä, kuinka ”valhetta” levitettiin, tulee ymmärtää, samoin kuin ”valheen” profeetallinen tehtävä lopunajan profetiassa. Ne pilkkaajat, jotka hallitsevat Jerusalemiä myöhäissateen aikana, joka on sadan neljänkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen aikaa, loivat adventismin kolmannessa sukupolvessa väärän myöhäissateen sanoman, jota Hesekielin kahdeksannessa luvussa kuvataan ”naisina, jotka itkivät Tammusta”. Heidän väärää myöhäissateen sanomaansa Hesekiel esittää myös vääränä perustuksena, vääränä suojamuurina ja vääränä rauhan ja turvallisuuden sanomana.

Ettekö ole nähneet turhaa näkyä ja puhuneet valheellista ennustusta, kun sanotte: Herra sanoo näin, vaikka minä en ole puhunut? Sentähden näin sanoo Herra, Herra: Koska te olette puhuneet turhuutta ja nähneet valhetta, katso, minä olen teitä vastaan, sanoo Herra, Herra. Ja minun käteni on oleva niitä profeettoja vastaan, jotka näkevät turhuutta ja ennustavat valhetta:

he eivät ole oleva minun kansani neuvonpidossa, eivätkä heitä kirjoiteta Israelin heimon kirjaan, eivätkä he pääse Israelin maahan; ja te tulette tietämään, että minä olen Herra, Herra. Koska, juuri koska he ovat eksyttäneet minun kansaani sanomalla: Rauha! vaikka rauhaa ei ollut; ja toinen rakentaa seinän, ja katso, toiset sivelevät sen kalkitsemaattomalla laastilla: sano niille, jotka sivelevät sen kalkitsemaattomalla laastilla, että se on kaatuva; tulee rankkasade, ja te, suuret rakeet, putoatte, ja myrskytuuli halkaisee sen. Katso, kun seinä on kaatunut, eikö teille sanota: Missä on se sively, jolla te sitä sivelitte? Sentähden näin sanoo Herra, Herra: Minä halkaisen sen vihani myrskytuulella; minun kiivastuksessani tulee rankkasade, ja minun vihassani suuret rakeet sitä kuluttamaan. Niin minä hajotan maahan asti sen seinän, jonka te olette sivelleet kalkitsemaattomalla laastilla, niin että sen perustus paljastuu, ja se kaatuu, ja te tuhoudutte sen keskellä; ja te tulette tietämään, että minä olen Herra. Näin minä panen täytäntöön vihani seinään ja niihin, jotka ovat sitä sivelleet kalkitsemaattomalla laastilla, ja minä sanon teille: Seinää ei enää ole eikä niitäkään, jotka sitä sivelivät, nimittäin Israelin profeettoja, jotka profetoivat Jerusalemissa ja näkevät sille rauhan näkyjä, vaikka rauhaa ei ole, sanoo Herra, Herra. Hesekiel 13:7–16.

Valheellisuus ja valheet, joiden alle Jerusalemissa olevat pilkkaajat kätkeytyvät Jesajan lukujen kaksikymmentäkahdeksan ja kaksikymmentäyhdeksän mukaan, joutuvat lopulta ”tulvivan ruoskan” tuomitsemiksi ja hävitettäväiksi.

Ja minä panen oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden luotilangaksi; ja rakeet pyyhkivät pois valheen turvapaikan, ja vedet tulvivat yli piilopaikan. Ja teidän liitonne kuoleman kanssa tehdään tyhjäksi, eikä sopimuksenne tuonelan kanssa pysy; kun ylitsevuotava vitsaus kulkee kautta, silloin se tallaa teidät maahan. Jesaja 28:17, 18.

Jesajan ”ylitsevuotava ruoska” on sama kuin Hesekielin ”ylitsevuotava sadekuuro”, joka tuodaan niiden päälle, jotka ovat ”ennustaneet valhetta” esittämällä ”turhan näyn” ja väittämällä: ”Näin sanoo Herra”, ”vaikka” Herra ei ollut ”puhunut”. ”Valhe”, jonka alle muinaiset miehet kätkeytyvät, esitetään jonakin, minkä he väittävät Herran puhuneen, joten se on ”valhe” Jumalan Sanasta. Joko he ovat määritelleet jonkin Jumalan Sanan opin erehdykseksi, tai he ovat virheellisesti väittäneet, että Jumala oli ohjannut heidän ymmärrystään (Jumala oli puhunut) jonkin Raamatun opin suhteen.

Vuonna 1931 tullut ”valhe” oli väite, että sisar White olisi Danielin kirjassa hyväksynyt ”jokapäiväistä” koskevan väärän näkemyksen. Väärä näkemys, jonka mukaan ”jokapäiväinen” edustaa Kristuksen palvelutyötä pyhäkössä, perustui ”valheeseen”, jossa väitettiin, että vuonna 1910 Ellen White oli ilmoittanut A. G. Daniellsille, että hänen ja Prescottin käsitys ”jokapäiväisestä” Kristuksen palvelutyönä pyhäkössä oli todellisuudessa oikea, huolimatta hänen suorista kirjallisista sanoistaan päinvastaiseen.

Väärä käsitys ”jokapäiväisestä”, joka tuolloin (1931) vakiinnutettiin laodikealaisen adventismin piirissä, tuli siksi teologiseksi perustukseksi, jota käytettiin rakentamaan sanoma, jota Hesekiel kuvaa sanoilla ”rauha ja turvallisuus”. Ne erilaiset perustelut, joita käytetään tämän väärän perustuksen ylläpitämiseen, ovat ne erilaiset väärennetyt kolikot ja jalokivet, jotka Miller näki unessaan. Hänen unensa loppuun mennessä hänen alkuperäiset jalokivensä ovat täysin

väärennösten ja roskan peitossa, ja roska sekä väärennetyt jalokivet ja kolikot edustavat sitä sanomaa, joka perustui heidän perustavanlaatuiseen erehdykseensä, että ”jokapäiväinen” tarkoittaa Kristuksen palvelutyötä pyhäkössä.

Hesekielin kohdassa roskat ja väärennetyt jalokivet kuvataan ”muuriksi”, joka on rakennettu laastilla, niin heikolla, ettei se kestä ”myrskytuulen” eikä ”vyöryvän rankkasateen” rasitusta.

Tottelematon profeetta Juudasta, joka nuhteli Jerobeamia, kuoli lopulta ”aasin” ja ”leijonan” välissä. Leijona edustaa Babylonia ja aasi edustaa islamia. Ne kaksi oppia, joita laodikealainen adventismi ei kykene näkemään ja joita tottelemattoman profeetan kuolema edustaa, ovat sanoma paaviudesta (leijona) ja sanoma kolmannen voi-huudon islamista (aasi).

Hesekielin ”myrskytuuli” on Jesajan ”ankara tuuli, joka hillittää” luvun kaksikymmentäseitsemän ilmauksessa ”itätuulen päivänä”. Hesekielin ”myrskytuuli” on myös Ilmestyskirjan seitsemännen luvun ”neljä tuulta”, joita pidätetään, kunnes Jumalan palvelijat on sinetöity. Hesekielin ”myrskytuuli” on hänen sanomansa luvun kolmekymmentäseitsemän ”neljästä tuulesta”, joka herättää kuolleet kuivat luut eloon mahtavana sotajoukkona. Hesekielin ”myrskytuuli”, joka kaataa ”seinän, joka on rakennettu kelvottomalla laastilla”, on kolmannen Voi-huudon myöhäissateen sanoma.

Hesekielin ”ylitsevuotava sadekuuro” on paaviuden vertauskuva, ja tarkemmin se on sen sunnuntailakikriisin vertauskuva, joka alkaa Yhdysvalloissa pian tulevan sunnuntailain myötä. Juudasta tullut tottelematon profeetta, joka kuoli aasin ja leijonan välissä, kuvasi Laodikean adventismin kuolemaa, joka tapahtuu 11. syyskuuta 2001, aasin saapumisen (kolmannen voi-huudon), ja pian tulevan sunnuntailain (leijonan) välillä. Laodikean adventismin kuolema tapahtuu niiden sadan neljänsäntuhannen sinetöimisen aikana, joka alkoi silloin, kun kansat vihastuivat, mutta ne pidettiin kurissa 11. syyskuuta 2001, ja päättyy pian tulevan sunnuntailain aikaan. Heidän kuolemansa, kuten tottelemattoman profeetan esimerkki osoittaa, aiheutuu siitä, että he palasivat luopioprotestantismin menetelmällisyyteen, vaikka heitä oli nimenomaisesti varoitettu, etteivät he koskaan palaisi ”pilkkajien kokoukseen”.

Heidän kuolemansa tapahtuu sadanneljälätuhannella sinetöidyn historian yhteydessä. Heti kun Jumalan kansa on sinetöity, hävittävät enkelit alkavat työnsä. Syyskuun 11. päivästä 2001 pian tulevaan sunnuntailakiin asti elävien tuomio pannaan toimeen Jumalan seurakunnassa, sillä tuomio alkaa Jerusalemissa, ja se alkaa vanhimmista miehistä, joiden olisi tullut olla kansan vartijoita mutta jotka olivat hylänneet vastuunsa neljän sukupolven ajan. Ne, jotka saavat sinetin tuona aikana, ovat se tunnuslippu, joka kohotetaan kansojen nähtäväksi. Heidät sinetöidään ennen pian tulevaa sunnuntailakia, sillä ainoa tapa, jolla Jumalan toista laumaa voidaan varoittaa, on se, että sunnuntailakikriisin aikana nähdään miehiä ja naisia, joilla on Jumalan sinetti.

”Pyhän Hengen tehtävänä on näyttää maailmalle toteen synty, vanhurskaus ja tuomio. Maailmaa voidaan varoittaa vain siten, että ne, jotka uskovat totuuden, nähdään totuuden kautta pyhitettyinä, korkeiden ja pyhien periaatteiden mukaan toimivina ja korkeassa, ylevässä merkityksessä osoittavina sen rajalinjan, joka erottaa Jumalan käskyt pitävät niistä, jotka polkevat ne jalkoihinsa. Hengen pyhitys tekee näkyväksi eron niiden välillä, joilla on Jumalan

sinetti, ja niiden, jotka pitävät väärää lepopäivää. Kun koetus tulee, käy selvästi ilmi, mikä pedon merkki on. Se on sunnuntain pitäminen. Ne, jotka kuultuaan totuuden yhä edelleen pitävät tätä päivää pyhänä, kantavat sen synnin ihmisen tunnusmerkkiä, joka luuli voivansa muuttaa ajat ja lain.” Bible Training School, 1. joulukuuta 1903.

Laodikealaisen adventismin kuolema tapahtuu myöhemmän sateen historian aikana, joka alkoi viihmoa 11. syyskuuta 2001 ja joka vuodatetaan ilman mittaa pian tulevan sunnuntailain aikana, jolloin Jumala on asettanut ja sitten korottaa tunnusmerkiksi kansan, joka on sinetöity iankaikkisuutta varten.

Tuona ajanjaksona niitä Laodikean adventismin piirissä olevia, jotka valmistautuvat pedon merkin vastaanottamiseen ja tulevat sen saamaan, kuvaavat Hesekielin kahdeksannen luvun kaksikymmentäviisi miestä, jotka kumartavat aurinkoa. He ovat niitä, jotka ovat hyväksyneet Hesekielin väärän ”rauha ja turvallisuus” -sanoman, joka edustaa aidon myöhäissateen sanoman väärennöstä ja jota todelliset vartijat tuossa historiassa julistavat. Tämän väärän myöhäissateen sanoman perustuksena on se tunnistus, että Danielin kirjan ”jokapäiväinen” on Kristuksen vertauskuva, vaikka se todellisuudessa on Saatanan vertauskuva. Tuo väärä perustavaa laatua oleva uskomus on se oppi, jota ”pilkkaajat, jotka hallitsevat Jerusalemin kansaa”, käyttävät pystyttääkseen laastilla silottelemattoman muurinsa.

”Jatkuvan” tunnistaminen Kristuksen vertauskuvaksi pantiin historiallisesti voimaan ”valheella” vuonna 1931. Siitä lähtien pystytettiin laastiton seinä väärennetyistä kolikoista ja jalokivistä. Tuo ”seinä” on määrä kukistua, kun likaharjamies saapuu perinpohjaisesti puhdistamaan lattiansa. Tuo puhdistus toteutuu historian profeetallisena ajanjaksona ”myrskytuulen” (11. syyskuuta 2001:n aasin) ja ”ylitsevuotavien sadekuurojen” (pian tulevan sunnuntailain leijonan) välissä. Tuossa historiassa tottelematon profeetta surmataa ja haudataan Beetelin väärän profeetan hautaan. Sister White määrittelee profetian ”seinän” Jumalan laiksi.

Profeetta kuvaa tässä kansaa, joka yleisen totuudesta ja vanhurskaudesta luopumisen aikana pyrkii palauttamaan ne periaatteet, jotka ovat Jumalan valtakunnan perustus. He ovat sen aukon korjaajia, joka on tehty Jumalan lakiin — siihen muuriin, jonka Hän on asettanut valittujensa ympärille heidän suojakseen ja jonka oikeudenmukaisuuden, totuuden ja puhtauden käskyille kuuliaisuuden tulee olla heidän lakkaamaton turvansa.

Selvämerkityksisin sanoin profeetta osoittaa tämän muuria rakentavan jäännöskansan erityisen työn. ”Jos pidätät jalkasi sapattina, niin ettet toimita omia askareitasi minun pyhänä päivänäni, ja kutsut sapatin iloksi, Herran pyhän päivän kunnioitettavaksi, ja kunnioitat sitä, et kulje omia teitäs, et tavoittele omaa etuasi etkä puhu joutavia: silloin sinä saat iloita Herrassa, ja minä annan sinun kulkea maan kukkuloilla ja ravitsen sinua Jaakobin, sinun isäsi, perintöosalla. Sillä Herran suu on puhunut.” Jesaja 58:13, 14. ”Profeetat ja kuninkaat”, s. 678.

Adventismin neljännen sukupolven alku merkitään kirjan julkaisemisella, samoin kuin kolmannen sukupolven alku. Kolmas sukupolvi alkoi W. W. Prescottin teoksen The Doctrine of Christ julkaisemisella, ja tuo sukupolvi päättyi Questions on Doctrine -teoksen julkaisemiseen. The Doctrine of Christ esitti evankeliumin, josta oli tarkoituksellisesti poistettu milleriläinen

profeetallinen sanoma. Questions on Doctrine esitti evankeliumin, joka kielsi sen pyhitystyön, jonka Kristus saa aikaan. The Doctrine of Christ poisti profeetallisen historian (chazon)-näyn valon, ja Questions on Doctrine poisti Kristuksen ”ilmestymisen” (Mareh)-näyn valon.

Näiden kahden kirjan välisenä aikana kehittyi väärä myöhäissateen sanoma, jota edustivat ”naiset, jotka itkivät Tammusta”. Tuossa historian vaiheessa edistettiin ”vuoden 1931 valhetta”. Tätä kolmatta sukupolvea (kauhistus) edustaa myös kolmannen seurakunnan, Pergamon, kompromissi. Kolmannen seurakunnan kompromissin vertauskuva osoittaa sen työn, jossa pyrittiin saamaan akkreditointi maailmallisilta instituutioilta, jotka sanelivat säännöt teologialle ja säännöt lääketieteelle. Juuri kolmannessa sukupolvessa totuuden kompromissi toteutettiin, ja siihen sisältyi turmeltuneista käsikirjoituksista käännettyjen Raamattujen käyttöönotto ja niiden käytön korostaminen.

Vuonna 1957 ilmestynyt kirja Questions on Doctrine merkitsi evankeliumin ensisijaisen totuuden antautumista. Tämä totuus on se, että Jeesus kuoli pelastaakseen meidät synnistä, ei pelastaakseen meitä synnissä. Katolinen ja luopioprotestanttinen opetus, jonka mukaan ihminen ei voi olla kuuliainen Jumalan Sanalle, on saatanan iankaikkinen väite. Ihminen voi ja hänen täytyy olla kuuliainen Jumalan Sanalle, vaikka saatana väittäisi: ”ette suinkaan kuole”. Langenneen luopioprotestanttisen näkemyksen, jonka mukaan ihmiset eivät voi voittaa syntiä ja sen tähden eivät voi olla kuuliaisia Jumalan laille ennen kuin Jeesus toisessa tulemisessaan maagisesti muuttaa heidät kuuliaisiksi roboteiksi, omaksuttiin osaksi kirjan Questions on Doctrine opetuksia.

Vuonna 1957 alkoi Laodikean adventismin neljäs sukupolvi, ja sen kalkitsemaan muuri (laki) oli pystytetty, antaen siten sen logiikan, joka sallii kahdenkymmenenviiden muinaisen miehen kumartaa aurinkoa sataneljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen ajan päättyessä. Tuo kalkitsemaan muuri, joka on uskomus siitä, että Jumalan lain pitäminen on mahdotonta, pyyhkäistään pois, kun Kirkon ja valtion välisen eron ”muuri” poistetaan pian tulevan sunnuntailain myötä. Sunnuntailaki on ylitsevuotavat sadekuurot, tai kuten Jesaja ilmaisee, se on ylitsevuotava ruoska, ja tuo tulva alkaa pian tulevasta sunnuntailaista Yhdysvalloissa.

Yhdysvaltojen sunnuntailain aikana vihollinen (paavi) tulee sisään ”kuin tulva” (ylitsevuotava ruoska), ja silloin ”lippumerkki” kohotetaan häntä vastaan. Silloin pyyhkäistään pois se ”laastaroimaton muuri”, jonka laodikealainen adventismi rakensi ”jokapäiväisen” väärän sovelluksen varaan.

He maksaa kullekin heidän tekojensa mukaan, vihan vastustajilleen, palkan vihollisilleen; saarillekin hän maksaa palkan. Niin lännessä pelätään Herran nimeä ja auringon nousun suunnalla hänen kirkkauttaan. Kun vihollinen käy päälle kuin tulva, Herran Henki kohottaa lippumerkin häntä vastaan. Ja Lunastaja on tuleva Siioniin, niiden tykö, jotka kääntyvät pois rikkomuksesta Jaakobissa, sanoo Herra. Ja minun osaltani tämä on minun liittoni heidän kanssaan, sanoo Herra: minun Henkeni, joka on sinun päälläsi, ja minun sanani, jotka olen pannut sinun suuhusi, eivät väisty sinun suustasi eivätkä sinun siemenesi suusta eivätkä sinun siemenesi siemenen suusta, sanoo Herra, nyt ja iankaikkisesti. Nouse, loista; sillä sinun valosi on tullut, ja Herran kirkkaus on koittanut sinun ylitsesi. Sillä katso, pimeys peittää maan ja synkeys kansat; mutta sinun ylitsesi koittaa Herra, ja hänen kirkkautensa näkyy sinun ylläsi. Ja

kansakunnat tulevat sinun valkeuteesi ja kuninkaat sinun koittosi kirkkauteen. Jesaja 59:18–60:3.

Pakanat tulevat valoon silloin, kun Jumalan kirkkaus on Hänen kansansa yllä, ja tämä tapahtuu, kun vihollinen tulee sisään kuin tulva. Kun tuo vihollinen tulee sisään, Jumala kohottaa häntä vastaan lipun (tunnusmerkin). Herran kirkkaus, joka on niiden ihmisten yllä, joihin pakanat vastaavat, on Hänen luonteensa, eikä Hänen luonteensa tee syntiä. Väärä rauhan ja turvallisuuden sanoma opettaa, etteivät miehet ja naiset voi voittaa syntiä. Tuo sanoma on väärä myöhäissateen sanoma, jota julistetaan todellisen myöhäissateen sanoman aikana, joka saapui 11. syyskuuta 2001. Tuo väärä sanoma on väärä sanoma koskien Jumalan lakia, joka on ”muuri”. Tuota väärää oppia edustaa kirja Questions on Doctrine, joka merkitsi laodikealaisen adventismin neljännen ja viimeisen sukupolven saapumista.

11. syyskuuta 2001 Laodikealaisen adventismin neljä kapinaa saapuivat koettelemaan tuota viimeistä sukupolvea heidän isiensä synneillä. Tuona päivänä Jumala ohjasi kansaansa palaamaan Jeremian muinaisille poluille, jotta he ymmärtäisivät ja hyväksyisivät perussanoman, jota kuvataan Millerin jalokivinä. Jos he niin tekisivät, he löytäisivät myöhäissateen, jota Jeremia kutsui ”levoksi”. Kutsu palata muinaisille poluille oli sen koetuksen toistuma, joka synnytti vuoden 1863 kapinan.

Syyskuun 11. päivänä 2001, joka on Jesajan ”itäpäivä ja ankara tuuli”, oli määrä laulaa ”viinitarhan laulu” niiden toimesta, jotka Ilmestyskirjan neljännessätoista luvussa, jakeessa kolme, sekä myös viidennentoista luvun jakeessa kolme laulavat Mooseksen ja Karitsan laulun. Tuo laulu on Laodikean sanoma, joka osoittaa, että entinen valittu kansa oli tuolloin sivuutettavana, sillä Jumala oli silloin antamassa viinitarhaansa miehille ja naisille, jotka toisivat esiin viinitarhan tarkoitetut hedelmät. Tuo viinitarhasanoma on sanoma Laodikealle, joka oli se sanoma, jonka Jones ja Waggoner esittivät vuoden 1888 kapinan aikana.

Syyskuun 11. päivänä 2001 myöhäissade alkoi, ja Habakukin toisen luvun väittelyssä yksilöidään ryhmä, joka esitti kahden taulun sanoman; sillä he olivat palanneet Jeremian muinaisille poluille ja vastaanottivat sen ”levon ja virvoituksen”, jonka Jesaja osoittaa tulevan niiden osaksi, joiden menetelmänä on ”käsky käskyn päälle”. Väittely, johon he osallistuivat, kohdistui väärää myöhäissateen sanomaa vastaan, jota edustivat ”naiset, jotka itkivät Tammusta” ja joka rohkaisi nukkuvaa laodikealaista kansaa rauhan ja turvallisuuden sanomalla.

Rauha ja turvallisuus -sanoma väittää, että miesten ja naisten on mahdotonta olla tekemättä syntiä, ja että sen tähden Jumala voi ja tulee vanhurskauttamaan heidät ainoastaan syntiensä ”sisällä”. Pilkkajaajat väittävät, että heidän rauha ja turvallisuus -sanomansa on se todellinen uskon kautta vanhurskauttamisen sanoma, jonka Jones ja Waggoner esittivät, mutta siitä puuttuu se totuus, että sen, jonka Jumala vanhurskauttaa, Hän myös pyhittää, sillä Jumala ei kuollut pelastaakseen ihmisiä heidän synneissään, vaan heidän synneistään.

11. syyskuuta 2001 merkitsi sadan neljäntymmenenneljän tuhannen sinetöimisen ajanjakson alkua; tämä ajanjakso päättyy siihen, että toinen luokka saa Jumalan sinetin, kuten ne, jotka huokaavat ja valittavat seurakunnassa ja maassa tehtyjen kauhistusten tähden, kun taas toinen

luokka on kääntänyt selkänsä temppelille, missä kolmannen enkelin viimeistä työtä saatetaan päätökseen, ja he kumartavat aurinkoa. Milleriläisten historia havainnollistaa kolmannen enkelin liikkeen historiaa, ja näin tehdessään huipentuma koskee myöhäissateen sanomaa ja sitä kokemusta, jonka se synnyttää niissä, jotka valitsevat syödä.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

”Haluttomuus luopua ennakkokäsityksistä ja ottaa vastaan tämä totuus oli perustavana syynä suureen osaan siitä vastustuksesta, jota Minneapolisissa osoitettiin Herran sanomaa vastaan veljien Waggonerin ja Jonesin välityksellä. Herättämällä tämän vastustuksen saatana onnistui suuressa määrin sulkemaan kansaltamme pois sen Pyhän Hengen erityisen voiman, jonka Jumala hartaasti halusi heille antaa. Vihollinen esti heitä saamasta sitä vaikutusvoimaa, joka olisi voinut olla heidän omansa totuuden viemisessä maailmaan, niin kuin apostolit julistivat sitä helluntaipäivän jälkeen. Valoa, jonka on määrä valaista koko maa kirkkaudellaan, vastustettiin, ja omien veljiemme toiminnan vuoksi se on suuressa määrin pidetty poissa maailmasta.” Selected Messages, kirja 1, 235.